

ΠΕΡΙ ΖΩΙΚΟΥ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ.

Τὸ περίεργον ἄρθρον τοῦτο μᾶς ἔστειλε διὰ τὴν Ἀποθήκην
Εἰς ΣΑΜΙΟΣ.

ΕἶΝΑΙ ἤδη γνωστὸν, ὅτι ἡ πρᾶξις τῆ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ εἰλκυσε τὴν προσοχὴν, καὶ ἐρεθίζει ἀκόμη τὰ φιλοσοφικώτερα πνεύματα τῶν Εὐρωπαίων. Μερικοὶ ἀπεδείχθησαν ὑπερασπισταί, ἄλλοι δὲ πάλιν ἔγραψαν κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων αὐτὴν τὴν τέχνην. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καταφρονεῖται ὡς παντάπασιν ἀναξία προσοχῆς, ἐπειδὴ ὁ ἐφευρετὴς αὐτῆς Μέσμερ κατ' ἀρχάς, καὶ τινες τῶν ὁπαδῶν του μετὰ ταῦτα, μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀνεκάτωσαν καὶ τερατοουργίας διὰ χρηματισμόν. Ἄλλοι τὴν περιγελοῦν διότι ὑπόκειται πρᾶγματα ἐναντία τῆς ἰδικῆς των πείρας, καὶ ἔξω τῆς νοητικῆς των σφαίρας.

Ἐπειδὴ ὁμως περιβλέπτοι φυσιολόγοι, καὶ ἐπιστήμονες ἄνδρες, καθὼς ὁ Κυβιέρ καὶ Ασπλὰς εἰς Γαλλίαν, ὁ Ὑφελάνδος εἰς Προυσίαν, εἰς Φραγκοφόρτον ὁ Πασσαβάντης, εἰς Γρόνινγκεν ὁ Βακέριος, εἰς Πετρούπολιν ὁ Στόφφρεστεν, ἀρχίατρος τῆς βασιλείας τῶν Ῥωσσιῶν, καὶ ἐσχάτως ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τῆς Ἰατρικῆς εἰς Παρισίους, συγκαίμενη ἀπὸ ἄνδρας σοφοὺς, καθὼς οἱ κύριοι Λερουζ, Βουρδοῖς, Δοῦβλε, Μαγένης, Γοκασσέντ, Ὑσσόν, Οὐλλάγης, Μάρκος, Ἰτάρδ, Φουκνιέρ, καὶ Γυναῦ-δε-Μύσσυ, —ἐπειδὴ, λέγω, τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι ὁμολογοῦν τὴν ἀλήθειαν τῆς μαγνητικῆς ταύτης τέχνης, καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὴν μετέρχονται οἱ ἴδιοι, βέβαια δὲν πρέπει νὰ ᾔται τόσον ἀξιοκαταγέλαστος, ὅσον κατὰ πρώτην προσβολὴν ἤθελε τις ὑπολάβειν, ἀκούων τὰ ἐξαισια αὐτῆς ἀποτελέσματα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς προειρημένους μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς τῶν ἀνακαλύψεις εὐκόλυναν καὶ ταχύνουν τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν εἰς τὴν Εὐρώπῃ. Δὲν ἤθελαν ἀποδεχθῆν οἱ τοιοῦτοι καὶ ὡς πιθανὰς τὰς παραδοξολογίας τοῦ Μαγνητισμοῦ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μάλιστα ἐνῷ ἡ φιλοσοφικὴ δυσπιστία των συνήθως ῥέπει εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀλλ' οὔτε ἐμποροῦμεν νὰ τοὺς ὑποθέσωμεν ἱκανοὺς νὰ ἀμαρτήσωσιν ἐναντίον τῆς μεγαλειότητος τῆς ἀληθείας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποστηρίξωσιν ἀναισχυντῶν τερατολόγων ψεῦδη. Εἰς Γερμανίαν ὁλόκληρα ἐπιστημονικὰ σώματα τὴν παραδέχονται ὡς ἀληθῆ· εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Στοκόλμης μάλιστα ὑπάρχει συνήθεια νὰ γράφωσιν οἱ χειροτονοῦμενοι νέοι ἱατροὶ τὰς ἱατρικὰς θέσεις των, καὶ νὰ ἐξετάζωνται ἀπὸ τοὺς προφέσσοντας περὶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ. Τὸ ὁμῶνυμον λοιπὸν τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων ἀνδρῶν εἰς διαφόρους ἐποχάς,

καὶ ἀπὸ διάφορα τῆς Εὐρώπης μέρη, εἶναι ἡ ἀπολογία μὴ ὅτι τολμῶ νὰ διευθύνω τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαίων εἰς τὴν περίεργον ταύτην τέχνην.

Ἡ προειρημένη Ἐπιτροπὴ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ἐδιωρίσθη κατὰ τὸ 1826 ἔτος νὰ ἐξετάσῃ, ἂν τῷντι ὁ Ζωϊκὸς Μαγνητισμὸς στηρίζεται εἰς τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἂν ᾔται μόνον γοήτων καὶ τερατολόγων ἐφεύρημα, διὰ νὰ ξυμπάσῃ τοὺς εὐήθεις. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐξηκολούθησεν ἐπιμόνως τὰς ἐργασίας της εἰς διάστημα ἑξ ἐκείνου χρόνων, παρατηροῦσα καὶ ἀνακρίνουσα ἀκριβῶς τὰ μαγνητικὰ φαινόμενα, εἰς ὅσα οἱ μετερχόμενοι τὴν τέχνην τοὺς ἔκαμναν αὐτόπτας. Περὶ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831 ἔτους, τέλος πάντων, εἰς δύο συνεδριάσεις τῆς Ἀκαδημίας κατὰ συνέχειαν ἀνεγνώσθη ἡ ἀναφορά τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:—‘Ὁ Μαγνητισμὸς διαδίδεται διὰ τινων κινήματων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται βήματα—ἐνίοτε μόνον διὰ τῆς βουλήσεως τοῦ Μαγνητιστοῦ, ὅστις προσηλόνει τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπάνω εἰς τὸν νοσοῦντα—καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν συναίσθησιν, ἢ ὑποψίαν τοῦ μαγνητιζομένου. Ὁ Μαγνητισμὸς προξενεῖ σπασμώδη τινὰ κινήματα, ὅμοια μὲ τοὺς ηλεκτρικοὺς κλονισμοὺς—ληθαργίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἡττον βαθεῖαν—ἀναστεναγμοὺς—νυσταγμὸν—καὶ εἰς μερικοὺς ἀσθενεῖς τὸ ὅτι οἱ Μαγνητισταὶ ὀνομάζονται ὑπνοβασίαν, —κατάστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἣτις ἀναπτύσσει νέας ψυχικὰς δυνάμεις, ὀνομαζόμενας Ὁξυδέρκειαν (clairvoyance) ἐνοψιν (intuition) Λόρασιν Ἐσωτερικὴν (prevision interieure), καὶ ἡ ὁποία προξενεῖ μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν, καθὼς ἀναισθησίαν, ἢ μεγάλην καὶ αἰφνίδιον αὐξήσιν σωματικῆς δυνάμεως.—Οἱ ὑπνοβάται συχνὰ δὲν αἰσθάνονται τοὺς βαρυτέρους ἐξωτερικοὺς ἤχους, καὶ τὰς πλέον δριμυεῖας ὀσμῆς, ὥστε ἐμποροῦν χωρὶς ἐνόησιν νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀλικὸν ὀξύ (acidum muriaticum), ἢ ἀμμωνίαν.—Ἡ ἀναισθησία τῶν ὑπνοβατῶν πολλάκις εἶναι τόσον βαθεῖα, ὥστε ἡ Ἐπιτροπὴ τοὺς εἶδε νὰ ὑποκύνωσιν εἰς τὰς πλέον ὀδυνηρὰς χειρουργικὰς πράξεις χωρὶς μήτε τὸ πρόσωπον, μήτε ὁ σφυγμὸς, μήτε ἡ ἀναπνοὴ νὰ τὸ φανερώσῃ μὲ τὸ παραμικρὸν ἀτακτον κίνημα.—Οἱ ὑπνοβάται μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεχώρισαν τὰ πρὸ αὐτῶν βαλθέντα ἀντικείμενα, καθὼς χαρτοπαίγνια, καὶ γραπτὸς χαρακτῆρας.—Ἄλλοι προεῖδον καὶ ἐμήνυσαν μὲ τὴν πλέον ἀξιοσημείωτον ἀκρίβειαν, ὁλόκληρους μῆνας προτῆτερα, τὴν ἡμέραν, τὴν ὥραν, καὶ αὐτὸ τὸ λεπτόν, ὅποτε ἡ νόσος των ἐμελλε

νά λάβη κρίσιμόν τινα μεταβολήν.—Εἰς ὑπνοβάτης ἠμπούρεσε νά δάξῃ τὰ συμπτώματα καί τὸ πάθος ἄλλων νοσούντων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐβλήθη εἰς μαγνητικὸν σχετισμόν. Ὁ Μαγνητισμός, θεωρούμενος ὡς πρόξενος φυσιολογικῶν φαινομένων, καὶ ὡς θεραπευτικὸν μέσον, ἀναγκαιῶς πρέπει νά καταταχθῇ εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν ἱατρικῶν γνώσεων, καὶ ἐπομένως οἱ ἱατροὶ μόνοι πρέπει νά ἐπιστατῶσιν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καθ' ὅσον μέσος ἱατρικοῦ, ὡς εἶναι ἡ συνήθεια καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν. Χρεωστέῃ λοιπόν, λέγει ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ Ἱατρικὴ Ἀκαδημία αὕτη νά ἐγκαρδιόνη τὰς ἐξετάσεις καὶ παρατηρήσεις εἰς τὴν τέχνην τοῦ Μαγνητισμοῦ, ὡς κλάδου πολλὰ περιέχοντος τῆς ψυχολογίας καὶ φυσικῆς ἱστορίας.

Αὗται εἶναι αἱ συνέπειαι τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς· ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ ὅμως εἰς τὴν ἀναφορὰν παραδείγματα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ παρατηρηταὶ οὗτοι στηρίζον τὰ συμπεράσματά των, ἐκλέγομεν τὰ ἀκόλουθα.—

Ὁ κύριος Πετίτ, κάτοικος τῆς Ἀθίδος (Athis), καθυπεβλήθη εἰς μαγνητικὸν ὕπνον· τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς διαβεβαιοῦν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐντελῶς κλεισμένοι, ὅτι καὶ τὰ βλέφαρά του ἦσαν καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν μανδυλωμένα· εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, μὲ ὅλον τοῦτο, ὁ ὑπνοβάτης ἀνεγίνωσκε μὲ εὐκολίαν διάφορα τυπωμένα χαρτῖα καὶ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπαρουσιάσθησαν. Ἐπαίξε τὸ χαρτοπαίγνιον μὲ τὴν μεγαλητέραν ἐπιδειξιότητα, καὶ μάλιστα χωρὶς νά κάμῃ κανέν λάθος· αὐτὸς ἠσθάνετο τὴν ἐνέργειαν τοῦ μαγνητικοῦ ὕγρου, ἐκρέοντος ἀπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Μαγνητιστῆ διευθυνομένου ἀλλεπαλλήλως εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός τε, ἐπειδὴ μὲ δεμένους ὀφθαλμούς, ἔ τὴν ῥάξιν γυρισμένην πρὸς τὸν Μαγνητιστὴν, πάντοτε ὑπεχώρει ὥσάν μὲ αἰσθημα πόνου κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπλησίαζε τοὺς δακτύλους του.

Ὁ Παῦλος Βιλλαργράνδ ἔπασχεν ἀπὸ παρὰλυσιν, καὶ ἦτον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν Παρισίων ἡ Ἐλεημοσύνη (La Charité) ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ Φουκνιέ, ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς. Οὗτος ἐμαγνητίσθη ἐπὶ παρουσίᾳ των, καὶ προεῖπε τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἡ παρὰλυσίς του ἐμελλε νά τὸν ἐγκαταλείψῃ. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνῆλθε κατ' ἀκρίβειαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον κατὰ τὴν προμηνυθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν· ἐπροσκήθη ἔ ο Παῦλος, ὅστις, στηριζόμενος εἰς τὰς βακτηρίας του, ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συνελεύσεως, καὶ καθυπεβλήθη εἰς μαγνητικὸν ὕπνον. Ὅταν ἐξύπνησεν, ἐξήτησε τὰς βακτηρίας τε· Ἀλλὰ

σὺ δὲν τὰς χρειάζεσαι, τοῦ ἀπεκρίθη τις τῶν παρόντων, ἐπειδὴ μᾶς εἰδοποίησες ὅτι ἐμπορεῖς νά τὰς ἀφήσῃς πλέον· σηκόσου λοιπὸν καὶ περιπάτει. Ἡ ἄραυτα ὁ νοσῶν ἐστάθη ὀρθίος, καὶ ὑπέστρεψε χωρὶς βακτηρίας εἰς τὴν κοινὴν Σάλαν τῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι εὐλόγως ἐμειναν ἐκθαμβοὶ ὅτε τὸν εἶδον!

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ παραδείγματα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀδύνατα νά ἐξηγηθῶσιν ἂν δὲν προσδεχθῇ τις τὴν ἀλήθειαν τοῦ Μαγνητισμοῦ, μένει ἀκόμη ἐν ἄλλο πολὺ ἀξιολογώτερον, καὶ, διὰ νά εἴπω οὕτως, ἄμεσον εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ Μαγνητισμοῦ· εἰς αὐτὸ δὲν χωρεῖ κάμμία ἀπάτη οὔτε πλάνη, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν κύριον Ἰούλιον Κλοζνέτ, ὅστις ἦτο μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ἀκόμη διαπρέπει μεταξὺ τῶν ἱατρῶν καὶ χειρουργῶν τῶν Παρισίων.

Μία Γαλλίς ἔπασχεν ἀπὸ ἐλκωμένον καρκίνον εἰς τὸν μαστόν της· χειρουργικὴ προᾶξις, μία ἀπὸ τὰς πλέον δυσκόλους καὶ ἐπικινδύνους τῆς χειρουργίας, ἐγένεν ἀπαραίτητος. Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ νά προσφέρωσι τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν χωρὶς νά δεικνύῃ σημεῖα ζωηροτάτου τρόμου, καὶ τὴν πλέον σταθερὰν ἀντίστασιν. Εἰς τῶν Μαγνητιστῶν ἐπροσκήθη, καὶ τὴν ἐξόριπεν εἰς ὑπνοβατικὴν κατάστασιν. Τότε ἀμέσως καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὡμολόγησε τὴν ἀνάγκην τῆς πράξεως, καὶ μάλιστα ἐξήτη ἐνθέρμως τὴν ἐκτέλεσίν της.

Τὴν διορισθεῖσαν ἡμέραν τῆς χειρουργικῆς πράξεως ὁ κύριος Κλοζνέτ εὐρύηκε τὴν νοσοῦσαν ἐνδεδυμένην καὶ καθήμενὴν ἐπάνω εἰς ἐν θρόνιον εἰς τὴν κατάστασιν ἀνθρώπου, ὅστις ἔπεσεν εἰς ἐλαφρὸν φυσικὸν ὕπνον· ὠμίλει μὲ μεγάλην ἀταραξίαν ψυχῆς περὶ τῆς πράξεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νά ὑποκύψῃ, καὶ ἠτοίμασεν ὅ,τι ἦτον ἀναγκαῖον δι' αὐτὸ τὸ τέλος. Ὁ κύριος Κλοζνέτ τὴν ἐπλησίασε συντροφευμένος μὲ δύο βοηθοῦς, καὶ εἰς τὸ διάστημα δέκα, ἢ δεκαπέντε λεπτῶν, ἐνῶ ἐνησχολεῖτο νά κάμῃ τομὰς τοῦ δερματος καὶ τῶν βαθυτέρων ὑφασμάτων, καὶ τέλος πάντων νά ἐκκόπῃ τὸ ἐξωχωμένον ἔλκος, ἡ ἀσθενὴς ἐξηκολούθει νά ὀμιλῇ ἡσυχῶς μὲ τὸν χειρουργόν, χωρὶς νά δεικνύῃ τὸ παραμικρὸν σύμπτωμα ὀδυνηροῦ αἰσθήματος, ἢ πόνου. Δὲν ἠκολούθησε κανέν ἀτακτον κίνημα τῶν μελῶν, ἡ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας, κάμμία μεταβολὴ εἰς τὴν ἀναπνοήν, εἰς τὴν φωνήν, ἢ σφυγμόν. Τὴν παραίτησαν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας περισσότερον εἰς τὸν βαθὺν μαγνητικὸν τοῦτον ὕπνον, καὶ τὴν ἐξύπνησαν μόνον ὅτε κατὰ πρώτην φορὰν τῆς ἡλλάξαν τὰ ἐπίδηματα τῆς πληγῆς· τότε τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ χειρουργικὴ προᾶξις ἔλαβε τέλος. Ἡ εἰδησις

αὕτη τὴν ἐτάραξε τόσον βιαίως, ὥστε ὁ Μαγνητιστὴς ἠναγκάσθη νὰ τὴν ῥίψη πάλιν ἀμέσως εἰς τὸν ἴδιον ὕπνον!

‘Ο μηχανισμὸς τῆς τέχνης εἶναι ὡς ἐφεξῆς.—

‘Ο νοσῶν, ὅστις ἔχει χρειαὴν νὰ μαγνητισθῇ, κάθεται εἰς μίαν ἀρμολογίαν καθέδραν ἢ θρόνον, ὁ δὲ Μαγνητιστὴς κάθεται εἰς ὀλίγον ὑψηλότερον κάθισμα κατάντικρυ, ἀπέχων ἐνὸς ποδὸς διάστημα μόνον ἀπ’ αὐτὸν, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀντίχειρας σφίγγει μετρίως εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ γενόμενος σύννους κυττάζει τὸν μαγνητιζόμενον προσεκτικὰ διὰ ὀλίγας στιγμὰς, ἕως οὗ νὰ ἐξισωθῇ ἡ θερμότης τῶν δακτύλων τοῦ νοσοῦντος μετὰ τὴν ἰδικήν του χεῖρα. Τότε ἀποσύρει τὰς χεῖράς του ἀπ’ αὐτὴν τὴν θέσιν πρὸς τὰ ἔξω, καὶ πάλιν τὰς ἐπιστρέφει ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μαγνητιζομένου. Μετὰ μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἀρχίζει νὰ τὰς μετακινή, καταβιβάζων αὐτάς πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ χεῖράς του με ἐλαφρὸν τρίψιμον ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Αὐτὰ τὰ κινήματα, τὰ ὁποῖα οἱ Μαγνητισταὶ ὀνομάζουν βήματα, γίνονται πέντε ἕως δέκα φορὰς κατ’ ἐπανάληψιν. Μετὰ ταῦτα ὁ τεχνίτης βάλλει τὰς χεῖράς του ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ μαγνητιζομένου, τὰς κρατεῖ μίαν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἔπειτα τὰς χαμηλώνει, καὶ τὰς περὶ ἂν ἐμπροσθεν τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ, στῆθους, καὶ ἐπιγαστροῦ, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ ποσῶς τὸν νοσοῦντα· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην θέσιν κάμνει στάσιν, καὶ ἐνίοτε προσηλώνει ἐλαφρὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπάνω εἰς τὸν στόμαχον, ἄλλοτε ὁμοῦς ὄχι. Τότε τὰς καταβιβάζει ἤσυχα κατ’ ὅλον τὸ μήκος τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας. Τὰ βήματα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται ἱκανὰς φορὰς· ὅταν δὲ ὁ Μαγνητιστὴς μέλλῃ νὰ παύσῃ, τὰ ἐνεργεῖ κατ’ ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, τινάσσων κάθε φορὰν τοὺς δακτύλους του πρὸς τὰ ἔξω, ὅταν φθάσῃ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα. Τέλος πάντων, κάμνει διακεκομμένα βήματα ἐμπροσθεν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ποδῶν τοῦ νοσοῦντος, παρουσιάζων καὶ τὰς δύο χεῖράς τε ὁμοῦ, ἀπομεμακρυσμένας μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας δακτύλους ἀπὸ τὸν μαγνητιζόμενον, καὶ πάλιν ταχέως ἀποσύρων αὐτάς.

Βέβαια, ἐάν ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἦτο χρειαὴ ν’ ἀποφασίσωμεν, τίποτε δὲν ἠθέλαμεν ὀνομάσκειν πλέον γελοιώδη τερατουργίαν παρὰ τὰς ἀνωτέρω χειροπραξίας. Εἶναι τόσον παράξενοι, ὥστε ἠθέλαμεν ὑποθέσειν ὅτι ἐφευρέθησαν διὰ νὰ πλανῶσι τὴν φαντασίαν γυναικῶν καὶ παιδίων μᾶλλον, παρὰ διὰ νὰ προσενῶσιν ἀποτελέσματα ἄξια τῆς προσοχῆς σπουδαίων ἀνθρώπων. Ἀφίνοντες ὁμοῦ τὸν καθένα νὰ κρίνῃ ὅπως

προαιρεῖται, ἅς ἴδωμεν ποῖαν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων αὐτῶν κάμνουν οἱ μετερχόμενοι τὴν τέχνην. Οἱ τοιοῦτοι ὑποθέτουν ὅτι τὸ νευρικὸν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μετὰ τὴν ἠλεκτρικὴν ὕλην, γεννᾶται καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, οἱ δὲ ἀγωγοὶ τοῦ εἶναι τὰ νεῦρα. Ὅταν εἰς ὑγείης, με βούλησιν σταθερὰν καὶ πεποίθησιν ζωηρὰν ὅτι θέλει ὠφελῆσειν, μεταχειρίζεται τὰς περιγραφείσας χειροπραξίας ἐπάνω εἰς ἀδυνατώτερόν του, ἢ νοσοῦντα, ἢ εἰς τινα νευρικὸν ἄνδρα ἢ γυναῖκα, τὸ προεξηρημένον ὑγρὸν μεταβαίνει ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ εἰς τὸ σῶμα τοῦ μαγνητιζομένου. Οὗτος ὑποτίθεται ὡς δοχεῖον τοῦ δυνατωτέρου ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφαιρεῖ μὲν τὰς ἐξωτερικὰς αἰσθήσεις, τοῦ ἐπιθέτει ὁμοῦς τοσαύτην νοητικὴν γοργότητα, ὥστε ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ χωρὶς ν’ ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ με κλειστὰ ὦτα, —ἀκούει ὁμοῦς ὅσα ὁ Μαγνητιστὴς μόνον, ἢ ὁποῖος ἄλλος, ὃν εἰς μαγνητικὴν σχέσιν μ’ αὐτὸν, τοῦ λέγει, καὶ βλέπει ὅπως ὁ Μαγνητιστὴς διανοεῖται καὶ βούλεται νὰ τοῦ διευθύνῃ νοεῶς τὴν ὁρασιν. Ὅταν ὁ νοσῶν εὐρίσκεται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὴν καὶ μαγνητικὸν ὕπνον καλουμένην, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ’ ἡ ψυχὴ του, τρόπον τινά, συγχέεται ἢ ἐνόνεται μετὰ τὴν τοῦ Μαγνητιστοῦ ὥστε, ὅταν οὗτος νοητικῶς θέλῃ, τὸν ὁδηγεῖ νὰ ἐξετάσῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ σπλάγχνα του, ἕως οὗ νὰ εὕρῃ τὸ πάσχον ὄργανον, τοῦ ὁποίου τὴν παθολογικὴν κατάστασιν ἐρωτώμενος ἐξηγεῖ λεπτομερῶς, καὶ πρὸς τοῦτοις ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὰ ἱατρικὰ, τὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὠφελήσωσι, καὶ πολλάκις προλέγει πότε τὸ πάσχον μέρος, ἢ ὄργανον, μέλλει νὰ μεταβάλλῃ μορφήν, καὶ νὰ γένῃ ὑγιέστερον. Μετὰ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους ὁ ὑπνοβάτης ἐμπορεῖ νὰ γένῃ δείκτης τῶν νόσων ἄλλων ἀνθρώπων, με τοὺς ὁποίους ἠθέλε βαλθῇ εἰς μαγνητικὴν σχέσιν, ἢ τυχὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαγνητιστοῦ, ἂν πάσχῃ κατὰ τι.

ΝΟΜΟΣ ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΣ.—Ἐνομοθετήθη ἐσχάτως εἰς τὴν Νεάπολιν, νὰ κολάζεται μετὰ κεφαλὴν ποινὴν πᾶς ὅστις, μοιμαχῶν, ἠθέλεν ἢ φονεῦσειν, ἢ πληγώσῃ θανατηφόρως, τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ. Καὶ ὁποῖος δὲ ἠθέλε μόνον προκαλέσειν τινὰ εἰς μονομαχίαν, ὑπόκειται εἰς τὸ νὰ φυλακωθῇ, νὰ ἐξορισθῇ, νὰ χάσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, κτλ., κατὰ τὴν περὶστασιν· εἰς ὁμοίας ποινὰς ὑπόκειται καὶ ὅστις ἠθέλε δεχθῇ προκαλέσειν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ὅπωςδήποτε βοηθοῦντες.—Ἡ μονομαχία δὲν εἶναι παρὰ λείψανον βαρβαρότητος, τὸ ὁποῖον ἢ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ θέλει ταχέως διώξειν ἀπὸ τὸν κόσμον.